

РЕШЕНИЕ

№ 2098

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12561** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалба на М. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 21, против Решение № ПИ-341/ 16.11.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., постановено по жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. по описа на ТД на НАП - С. с изх. № С210022-022-0045802/28.06.2021 г., издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, чл. 201, ал. 3, чл. 203, ал. 8, чл. 203, ал. 3 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК от старши публичен изпълнител при ГД на НАП - С. - В. Г..

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган, но при неизяснена фактическа обстановка, при липса на мотиви, в нарушение на изискванията за форма и съдържание на акта, в нарушение на процесуалните правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което се иска от съда да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. И. Т. редовно призован, се представлява от адв.Т.. Адв.Т. счита, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган, но при неизяснена фактическа обстановка, при липса на мотиви, в нарушение на изискванията за форма и съдържание на акта, в нарушение на процесуалните правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което моли същото да бъде отменено. Моли съдът да вземе предвид, че в обжалваните актове бланкетно е посочено, че е налице

обезпечителна нужда, предвид липсата на изпълнителен титул, постановяващ възникването на задължението, което е и самостоятелно основание за отмяна на наложените обезпечителни мерки. Моли за срок за писмени бележки. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът Директора на ТД на НАП-С., редовно призован, се представлява от юрк.Й. Юрк.Й. моли съдът да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказа. Иска съдът да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно. Счита, че изложеното твърдение за липса на изпълнителни титули не отговаря на обективната действителност, доколкото факта в чл. 269 к, ал. 1 ДОПК така и в чл.12 от Директива 210/24/ЕС от 16.03.2010 г. е посочено, че в единния инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание, което представлява единствено и достатъчно основания за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки. Моли за срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение, за което представя списък. Прави възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. срещу М. А. К. с ЕГН [ЕГН] за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 109 284,79 лв., в това число главница в размер на 105 436,36 лв. и лихви в размер на 3 848,43 лв. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК (СДИ) с изх. №С210022-048- 0086552/25.06.2021 г., в което публичните задължения на задълженото лице са конкретизирани по размер, вид задължение, документ и е посочена държавата-членка, по искане на която са изпратени за събиране от публичен изпълнител в запитаната държава Република България. СДИ е изпратено за връчване на М. А. К. по пощата с обратна разписка на постоянния му адрес в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 21, но при посещение на куриер на дата 14.07.2021 г. той не е открит, за което му е оставено съобщение. Пратката е останала непотърсена. На 02.11.2021 г. СДИ е изпратено за връчване и по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК - по електронен път на декларирания електронен адрес: [\[електронна поща\]](#), но към настоящия момент няма данни същото да е получено по смисъла на чл. 30, ал. 6 от ДОПК - чрез потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение или активиране на електронна препратка.

Горепосоченото изпълнително дело е образувано въз основа на Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания (ЕИПИМСВ), издаден на 30.04.2018 г. от Република Гърция с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_UIPE_I, попадащ в обхвата на процедура за взаимна помощ между държавите членки на Европейския съюз, осъществявано по реда на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г., която се прилага във всички държави членки на ЕС, имплементирана в глава Двадесет и седем „а“ от ДОПК. Съгласно ЕИПИМСВ

от същата дата е отправено искане за събиране на установени и изискуеми вземания с държава на запитващия орган - Гърция и държава на запитан орган България. Искането е за събиране на установено и изискуемо публично вземане в размер на 109 284,78 лв., от които главница - 105 436,36 лв. и лихви - 3 848,43 лв. (55 877,28 Е.), дължими от българския гражданин М. А. К. с ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в К. - Турция с постоянен адрес: България, [населено място], [улица], ет. 2, ап. 21. Вземането представлява, наложена на лицето санкция за непредоставяне на декларация относно пари в брой на митническите органи с дата на установяване на нарушението 11.09.2017 г., с акт № 257/11.09.2017 г., подлежащ на изпълнение от дата 01.12.2017 г., издаден от служба - Customs office of Kipro - Гърция (Митническа служба К. - Гърция), с телефон за връзка: 00302555351122 и официален електронен адрес за кореспонденция: kipi.dikastiko@2220.syzefxis.gov.gr.

Единният инструмент за предприемане на изпълнителни действия за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010г., с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_UIPE_1/30.04.2018 г. е връчен лично на М. А. К. на 26.10.2021 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0045802/28.06.2021 г. компетентният орган - публичен изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 109 284,79 лв. по изпълнително дело №211044602/2021 г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 и ал. 3, чл. 203, ал. 3 и ал. 8, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложил следните обезпечителни мерки - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, с титуляр М. А. К., находящи се в [фирма] и [фирма]; запор върху притежавани от лицето безналични ценни книги, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар; запор на дружествени дялове с издатели [фирма] с ЕЖ[ЕИК] на стойност 5 000,00 лв., [фирма] с ЕИК[ЕИК] на стойност 2 000,00 лв. и [фирма] с ЕЖ[ЕИК] на стойност 3 400,00 лв., както и запор върху МПС, марка VAZ, модел 21061 1500 С, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на задълженото лице.

Изпратено е запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК с изх. №С210022-003-0035933/28.06.2021 г. до [фирма], като е върнат отговор, че лицето не е клиент на банката и запорът не е наложен. Изпратено е запорно съобщение с изх. №С210022-003-0035934/28.06.2021 г. и до [фирма], като е върнат отговор, че лицето е клиент на банката и има открита разплащателна сметка, върху която е наложен запорът, но предвид че по същата постъпва пенсия на основание чл. 213, ал. 1, т. 5 от ДОЖ сумата от тези постъпления, до размер на минималната работна заплата, ежемесечно ще бъде предоставяна на разпореждане на длъжника.

Изпратено е запорно съобщение на основание чл. 203, ал. 3 от ДОЖ с изх. №С210022-120-0005151/28.06.2021 г. до Централен депозитар, на което е върнат отговор, че лицето не притежава безналични ценни книги и запорът не е наложен. Наложените запори върху дружествени дялово са надлежно вписани в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ) към Агенция по вписвания на 06.07.2021 г., видно от справки за актуално състояние на

[фирма], [фирма] и [фирма].

Изпратено е запорно съобщение на основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК до Областна дирекция на МВР - С. 3. с изх. №0210022-122-0011619/28.06.2021 г., на което е върнато потвърждение, че запорът върху горепосоченото МПС е наложен.

ПНОМ с изх. №С210022-022-0045802/28.06.2021 г. е връчено лично на задълженото лице на 26.10.2021 г. Именно този акт е предмет на обжалване в настоящото административно производство.

Предвид изложеното настоящия съдебен състав на Административен съд – София град приема от правна страна следното:

Жалбата до съда е подадена от процесуално легитимирана страна като длъжник. С подаване жалбата е спазен срока по чл. 268, ал. 2 от ДОПК, тъй като Решение № ПИ-30 е постановено на 16.11.2021 г. Оспорването е спрямо подлежащ на съдебно оспорване и контрол за законосъобразност административен акт по аргумент от чл. 268, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 6 от ДОПК. С оглед на горното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В изпълнение на задълженията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК (за служебна проверка на обстоятелствата дали административният акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът), съдът констатира следното:

Обжалваното Решение № ПИ-341/16.11.2021 година на Директора на ТД на НАП С., е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, действията на публичния изпълнител се оспорват пред директора на съответната компетентна териториална дирекция. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК, компетентната дирекция се определя по седалището на юридическото лице, в случая [населено място], което определя ТД на НАП С. като компетентна дирекция.

Решението е издадено и в изискващата се писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, разпореденото с него е в съответствие с предвидено в закона правомощие на издателя му по чл. 267, ал. 2, т. 6 ДОПК.

При постановяване на Решение № ПИ-30/31.01.2019 година на Директора на ТД на НАП С. не е допуснал нарушения на процесуалните правила и неправилно е приложен материалния закон.

Неправилни са твърденията на жалбоподателя, че липсва изпълнителен титул, издаден от запитващата държава Гърция, с оглед на което налагането на обезпечителни мерки от публичен изпълнител в запитаната държава България на база единствено на Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС на Съвета с Референтен номер EL_EL1393_20180430 1ЛРЕД, е в нарушение на разпоредбата на чл. 269р от ДОПК.

Цитираната от процесуалния представител на жалбоподателя норма на чл. 269р от ДОПК е неотнормисима в настоящия казус, доколкото тази норма касае действия на местен запитващ орган (орган на Р. България) при отправяне на искане за обезпечителни мерки до друга държава членка. В случая е налице обратната хипотеза

- а именно НАП се явява не запитващ, а запитан орган от друга държава членка на ЕС — Р. Гърция. Следователно чл. 269р от ДОПК е неприложим в случая.

Искането на Р. Гърция не е конкретно само за налагане на обезпечителни мерки, а за предприемане на действия по събиране на установени и изискуеми публични вземания. Съгласно представения по делото ЕИПМСВ с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_UIPE_1, искането е за събиране на установено и изискуемо публично вземане в размер на 109 284,78 лв., от които главница - 105 436,36 лв. и лихви - 3 848,43 лв. (55 877,28 Е.), дължими от българския гражданин М. А. К. с ЕГН [ЕГН], във връзка с наложена му санкция от служба - Customs office of Kiproi - Гърция за непредоставяне на декларация относно пари в брой на митническите органи, с дата на установяване на нарушението 11.09.2017 г., с акт № 257/11.09.2017 г., подлежащ на изпълнение от дата 01.12.2017 г.

В чл. 269к, ал. 3 от ДОПК изрично е посочено, че към искането по ал. 1 от същата разпоредба, могат да бъдат прилагани и други документи, касаещи вземането, издадени в запитващата държава членка. Следователно - това е само една правна възможност, но не и задължителна предпоставка, за да се задейства процедурата по взаимна помощ по реда на Директива 2010/24/ЕС. В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на годен изпълнителен титул. Такъв в настоящото производство, съгласно цитираната разпоредба, е единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки с Референтен номер: ELEL1393J20180430 UIPE1.

Отделно от това съгласно чл. 269к ДОПК, искането за събиране на публични вземания се придружава от единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, в който се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и представлява единствено основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Задължителното съдържание на единния инструмент и неговото правно значение са уредени в чл. 269к от ДОПК, като той следва да съдържа данни, индивидуализиращи първоначалното изпълнително основание, описание на вземането, вида на вземането, периода, за който се отнася, всички дати от значение за изпълнителното производство, размера на вземането, включително главница, лихви и разноси; име, съответно наименование (фирма) и други данни, индивидуализиращи длъжника; наименование, адрес и други данни за контакт на публичния вискател или на административното звено, което разполага с информация за вземането или за възможността за неговото оспорване. В единния инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и той представлява единственото и достатъчно основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Единният инструмент подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване, което съответства на чл. 12, т. 1 от Директива 2010/24/ЕС. При постъпило искане, на основание чл. 269л, ал. 1 ДОПК местният запитан орган събира вземанията по чл. 269а, ал. 1 ДОПК, за които е налице първоначално изпълнително основание, издадено в другата държава членка. В настоящия случай безспорно от Република Гърция е издаден ЕИПМСВ с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_UIPE 1/30.04.2018 г., който съдържа всички задължителни по закон реквизити, като същевременно са представени и безспорни доказателства, че жалбоподателят е

запознат с него, тъй като му е връчен лично на дата 26.10.2021 г.

Директива 2010/24/ЕС почива на принципа на взаимно доверие и изискванията, свързани с гладкото функциониране и ефикасността на системата за взаимна помощ, създадена с нея. Тоест запитаната държава не дължи преценка относно вземането и единният инструмент подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. Гореизложеното становище е застъпено и в Решение на Съда на ЕС (първи състав) от 20.01.2021 г. по дело C-420/19 *Mac-su-ja Tolliamet* срещу *Heavyinstall OU* и заключението на генералния адвокат G. Pitruzzella, изложено в т. 46, а именно, че в съдебната практика е видно, че Директива 2010/24/ЕС, която се основава на принципа на взаимно доверие между държавите членки, не предоставя на инстанциите на запитаната държава право да контролират актовете на запитващата държава членка. Освен това компетентните органи на запитващата или запитаната държава членка могат най-добре да тълкуват националното си законодателство и съответно да вземат решение относно законосъобразността на даден акт. Съгласно чл. 14 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г., споровете относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка или единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на зашиващата държава членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава членка. Следователно - в случай, че лицето оспорва материалноправната и процесуалноправната законосъобразност и желае да упражни правото си на защита, срещу ЕИПМСВ с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_U1PE_1/30.04.2018 г. или актът, с който е установено вземането в Гърция (с №257/11.09.2017 г.), следва да извърши процесуални действия, насочени към компетентната служба, изрично посочена му в подточка 8 на надлежно връчения му ЕИПМСВ.

В настоящия случай от страна на публичния изпълнител в Република България не следва да се извършва проверка относно актуалното наличие на задължение в запитващата държава Гърция, както и неговия размер към момента на образуване на изпълнителното производство, доколкото съгласно принципите на взаимно доверие и на взаимно признаване от всяка държава членка се изисква да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че другите държави членки зачитат правото на Съюза и по-специално признатите от него основни права. Принципът на взаимно признаване е закрепен в член 10, параграф 1 и член 13 от Директива 2010/24, съгласно които държавите членки поначало са длъжни да събират вземанията, за които има отправено искане и които са предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки. Това становище е застъпено и в Решение на Съда на ЕС (втори състав) от 26 април 2018 г. по дело C-34/17 *E. Donnellan* срещу *Revenue Commissioners* и в заключението на генералния адвокат E. Tanchev, представено на 8 март 2018 г., съгласно което, когато получи искане, отговарящо на изискванията на Директива 210/24/ЕС, придружено от съответния единен инструмент, органът в запитаната държава може да

извърши проверка дали правилно е определен компетентният в съответната държава членка орган и в настоящия случай - дали се касае за публично вземане, попадащо в обхвата изрично и изчерпателно очертан в чл. 269а, ал. 1 от ДОПК. Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС е годно изпълнително основание и подлежи на принудително изпълнение по реда на ДОПК.

Обжалваното ПНОМ с изх. №С210022-022-0045802/28.06.2021 г. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 12, ал. 4, т. 1, чл. 167, ал. 1 и чл. 269а, ал. 3 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването му - изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Извършено е и надлежно връчване на заинтересованото лице на единния инструмент, във връзка с който е иницирана процедурата по взаимна помощ по реда на Директива 2010/24/ЕС, съответно - във връзка с който е издадено процесното ПНОМ и са наложени обезпечителните мерки. В този смисъл възраженията на жалбоподателят, че в ПНОМ не е посочено основанието за издаването му, е неоснователно, а обжалваният административен акт се явява законосъобразен и постановен в съответствие с процесуалните и материалноправните изисквания на закона.

В конкретния случай образуваното изпълнително дело обхваща публични вземания по ЕИПМСВ с Референтен номер: EL_EL1393_20180430_UIPE_1/30.04.2018 г., които са в особено големи размери. Същите са установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове, съгласно горесцитираното ЕИПМСВ. В този смисъл преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки е мотивирана, фактически и правно обоснована. Предпоставките са изпълнени и публичният изпълнител е длъжен, респ. има правомощието, да наложи обезпечителните мерки по чл. 198, ал. 1 от ДОПК, изчерпателно посочени в закона.

Изложеното налага оспореният административен акт да бъде потвърден, а жалбата отхвърлена.

При този изход на спора и своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, съдът следва да възложи разноските на жалбоподателя, за сумата в размер на 500 лв., представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 268 от ДОПК, настоящия съдебен състав на Административен съд – София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 21, против Решение № ПИ-341/ 16.11.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., постановено по жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. по описа на ТД на НАП - С. с изх. № С210022-022-0045802/28.06.2021 г., издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, чл. 201, ал. 3, чл. 203, ал. 8, чл. 203, ал. 3 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК от старши публичен изпълнител при ГД на НАП - С. - В. Г..

ОСЪЖДА М. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 21, да заплати на ТД на НАП-С., сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Съдия: